

[Arbejdsministeren]

Jeg tror, jeg indirekte har svaret på næsten alle hr. Kurt Hansens spørgsmål, men der er vist to udestående, som jeg skal svare på.

Det var spørgsmålet om, hvad der ligger i udtrykket om utilsigtet anvendelse af den dagpengeregulering, vi i 1975 tillagde de nyuddannede, allerede den første dag de var færdige med deres uddannelse. Ja, der ligger den virkning i den nugældende ordning, som vi måske ikke i tilstrækkelig grad var opmærksomme på, at ansættelsesforholdet i lyset af denne aftale er blevet forskubbet længere, end det var tidligere. Tidligere var det meget almindeligt, som hr. Kaj Poulsen nævnte det, at overenskomsterne ligefrem indeholdt bestemmelser om, at man ikke kunne blive fyret den første dag. Det er klart en mulighed, man nu har for at vende tilbage til denne ordning.

Der var også spørgsmålet om ansættelse meget hurtigt efter eksamen. I dag bliver det ofte skudt 1 og 1/2 måned efter afslutningen af eksamen. Det gælder både offentlige og private arbejdsgivere. Her var det måske rimeligt at få tilbageført forholdet. Det er den slags eksempler på utilsigtet anvendelse. Også dér, hvor man bliver færdig med sin uddannelse den 5. i en måned og skal begynde et nyt arbejde den 1. i den følgende måned og derfor ikke i almindelig forstand kan siges at være til rådighed for arbejdsmarkedet, for man er beskæftiget i forvejen. Man kan altså få sig en måske velfortjent ferie, men man kan rejse det spørgsmål – jeg rejser det ganske forsigtigt – om det er en helt rimelig kasseopgave at finansiere dette.

Hele hr. Kurt Hansens interessante mobilisering af fagbevægelse og arbejdsløshedsudvalg for at modvirke hele denne dequalificering – det tror jeg er det ny marxistiske, senkapitalistiske udtryk om det, hr. Kurt Hansen frygter, men som nu ikke etableres, altså denne dequalificeringstendens – tror jeg, hr. Kurt Hansen godt kan spare sig. Der skal vel også være andre og mere spændende, mere relevante ting at mobilisere omkring end en fiktion, en påstået udvikling, der ikke er i gang, og som regeringen heller ikke ønsker.

Det sidste spørgsmål, jeg ikke fik besvaret, var spørgsmålet om bistandsloven. I hvilket omfang kan man sige at de besparelser, der her indvindes på de statslige udgifter til arbejdsløshedsforsikringen, modsvares af besparelser på det sociale budget? Det er kolos-

salt svært at gøre dette op. Der vil være tale om et vist beløb. Regeringen tror, det er et meget, meget begrænset beløb, fordi de personer, det her drejer sig om, ikke er et normalt klientel for bistandskontoret. Det er ikke mennesker, der normalt opfylder betingelserne for at få bistandshjælp. Det gælder eksempelvis et meget stort antal hjemmeboende unge, for at tage én gruppe. Det gælder gifte, som er gift med en person, der har en arbejdsindtægt ved siden af; de vil heller ikke kvalificere sig. I mange tilfælde vil det gælde folk, der er i beskæftigelse og måske må miste en vejrligsdag eller en anden dag; de vil heller ikke kvalificere sig til bistandshjælp efter de normale regler. Det er meget, meget svært at sige, hvor højt tallet går op. Vi undersøger det løbende. Det kommer meget an på de forudsætninger, der stilles op. Det er arbejdsministeriets opfattelse, men jeg vil sige, at det kun er vores foreløbige opfattelse, at der maksimalt kan blive tale om – vi tror, det ligger lavere – 100 mill. kr. fordelt med 50 mill. kr. for kommunerne og 50 mill. kr. for staten, men først i 1982.

Må jeg over for hr. Kurt Hansen føje til, at dengang vi gik fra 12 til 6 måneder, var der jo ingen, der hævdede, at kommunerne derved fik besparelser på deres budgetter, eller at staten i den forbindelse overtog forsørgelsesforpligtelser fra kommunen. Jeg tror, opfattelsen dengang og nu må være den samme, nemlig at selvfølgelig er der nogle marginale virkninger, men jeg tror ikke, det er nogen, der kan tillægges den afgørende betydning.

Hr. Poul H. Møller udtrykker det – synes jeg – meget ærligt sådan, at der er nogle ting, som hr. Poul H. Møller har mere sympati for i lovforslaget end andre dele. Jeg skal ikke skjule, at det gælder også for mig selv, selv om jeg har fremsat alle forslagene. Der er noget af det, jeg har hjertet mere med i. Jeg er ikke helt sikker på, at vores hjerter sidder på det samme sted. Det vigtigste er også bare, at vi marcherer i takt ved tredje behandling, og det håber jeg fortsat vi kan gøre. Men det er indlysende, som hr. Poul H. Møller siger det, at kommer der ting op under udvalgsarbejdet osv., så er vi selvfølgelig parate til at drøfte det yderligere.

Endelig vil jeg sige til hr. Glistrup, at ophævelsen af § 85 a ikke kan skilles ud af helheden. Regeringen vil ikke medvirke til op-